

“Dobro znaš da mi je to sve što volim. Samo tog konja imam.”

Usledili su silni udarci, sve dok Sandra nije pristala da proda konja. Nažalost, to joj nije spasilo život.⁶

Perfidno izgrađena fasada normalnosti

Do perfekcije izgrađena fasada normalnosti je ona koja spolja savršeno imitira osobu koja normalno funkcioniše. Psihopata je sposoban za maskiranje i prikrivanje fundamentalnih nedostataka unutrašnje strukture svoje ličnosti. Sopstveni unutrašnji haos koji rezultira visoko ciljanim destruktivnim ponašanjem veoma vešto skriva ispod perfidno izgrađene fasade normalnosti.

Njihova snaga je upravo u tome. Kada ih posmatrate sa strane ne možete uočiti ni najmanji nedostatak ili grešku koja bi vas mogla navesti da ste u društvu osobe koja ima mračan um. Ono što možete videti su njihova deca, porodica koja ih obožava, mnogobrojni nasmejani ljudi oko njih i uvek besprekoran izgled. Često možemo čuti komentar: „Tako je atraktivan, šarmantan i učtiv. Vidi se da ima veliko samopouzdanje”. Dobri su govornici, ubedljivi u plasiranju onoga što im odgovara. Gledaće vas pravo u oči i plasirati lažne priče koje njima pogoduju. Neretko su dobrotvori, crkveni ljudi, spasioci i žrtve. Oni čine herojska dela. Ipak, možemo se zapitati: da li postoji takvo savršenstvo?

U realnosti, za psihopate su deca smetnja. Porodica je samo fasada kojom prikrivaju svoje zločine. Ukoliko kod kuće ima povladljivu ženu, dom mu je u tom slučaju pouzdan izvor podrške. Baza sigurnosti iz koje može da sprovodi svoje planove u delo, uništavajući kvalitet života mnogim ljudima, ako ne i njihov sam život. S obzirom na to da su psihopate besprekorni obmanjivači, sigurno je da će koristiti status porodičnog čoveka u manipulativne svrhe, da bi lakše navodili druge ka željenom smeru. Kada se zaviri ispod fasade odgovornog i moralnog roditelja i supružnika punog ljubavi, dobar posmatrač će naići na surovu realnost.

6 Forensic Files Now (June 21, 2019): David Duyst, Forensic Files, Grand Rapids, Sandra Duyst. An Insurance Salesman Exercises Bad Policies „Murder She Wrote”, Forensic Files.

Psihopate se obično kriju iza maske običnog člana domaćinstva. Njihova dela su surova, neshvatljiva i zla. Po prirodi, oni su manipulatori i egocentrici. Sposobnost saosećanja i griza savest za njih su strane. To su osobe koje nemaju sposobnost da dožive normalan osećaj, milost i empatiju prema drugim ljudima.

Na prvi pogled su porodični ljudi, elokventni, harizmatični, čak i pobožni. Razlog tome je što su vremenom naučili da sakriju svoju psihopatsku ličnost. Mogu da se predstavljaju kao uzorni građani ili čak kao heroji. Ali su u realnosti obuzeti nagonom da počine zločin.

Slučaj koji se dogodio u Finiksu je dobar primer psihopate koji ima idealno izgrađenu fasadu normalnosti i nekoga ko ima izrazitu karakteristiku za psihopatiju, a to je nasilno samoudovoljavanje.

Radi se o Dejvidu Vilsonu 33-godišnjem radniku kablovske televizije. Dejvid je bio oženje, otac dvoje dece i sin nedavno penzionisanog policijskog narednika iz Finiksa. Silovao je trinaest žena koje su živle na teritoriji od Avatukija do Severnog Finiksa. Nakon što je priveden, u policijskoj stanici je sve priznao bez osećaja krivice i kajanja za svoja zlodela koje je naneo ženama, koje nije poznavao. Policiji je otkrio uznemiravajuće detalje silovanja. Izjavio je da je nedeljama, pa čak i mesecima posmatrao žrtve, čekajući pravi trenutak za napad. Hladnokrvno i pedantno je sve planirao kako bi zagantovao sebi uspeh. Zapamtio je svaku potencijalnu žrtvu za koju je sumnjao da živi sama. Prva prepreka bila je neopažen ulazak u stan. Često je pajserom obijao prozore, a nekada su vrata bila otključana. Kada bi ušao u kuću, Vilson nije odmah napadao žrtve. Nakon što bi obio prozor, vraćao se nekoliko dana, pa čak i par meseci kasnije, i ako je prozor i dalje bio u kvaru, ulazio bi u kuće i napadao žene.

Detektiv Hatson usmerio je pažnju na ono što je usledilo nakon napada. Nakon seksualnog izživljavanja nad nedužnim ženama, Vilson je uzimao posteljimu zbog DNK tragova, kako bi sakrio dokaze. Zatim je terao žrtve da se tuširaju nakon maltretiranja.

Dejvid Vilson je silovao žene između 00.00 i 00.03, zbog čega je dobio naziv „ponoćni silovatelj”. Nekoliko dana kasnije, DNK analizom potvrđeno je da je Dejvid Vilson izvršio silovanje. U novembru 2005. godine Dejvid Vilson izjasnio se krivim za sedam silovanja zbog kojih je osuđen na 50 godina zatvora.

Prošle su godine od strašnih Vilsonovih napada, ali emotivne rane njegovih žrtava i dalje nisu zarasle. Manekenka Arijana Sinkler je imala sreću, jer je policija uhapsila Dejvida Vilsona dok je pokušavao da uđe u njenu kuću. Opisivala je njegov jeziv pogled: „Razdvajala su nas samo staklena vrata. Gledao je pravo u mene. Držao je ruke u džepovima i piljio u mene. Znao je ko sam”.

Arijana je trebala da bude njegova sledeća žrtva. S obzirom na to da je popravila vrata terase, Dejvid Vilson nije mogao da uđe. Stigla je da pozove policiju. Ubrzo je čula helikopter i policijske sirene:

„Znala sam da je taj čovek opasan čim su poslali helikopter na njega”.

Stefani Pibodi, jedna od njegovih žrtava silovanja, imala je poruku za žrtve nasilja: „Kada vam se desi nešto loše, ne smete da dozvolite da to upravlja vašim životom, zato što će osoba koja vas je povredila pobediti. Ja sam Dejvida Vilsona pobedila svojim načinom života. Ispričala sam ovu priču kako bih pomogla drugima”. To je svetlost koja je proizašla iz ove tame.

Policija se pitala kako je moguće da Dejvida Vilsona nisu toliko dugo mogli uhvatiti. Odgovor je bio u idealno izgrađenoj fasadi normalnosti. Bio je pažljiv otac dvoje dece, suprug pun ljubavi, sin penzionisanog policijskog narednika i dobar komšija.⁷

Neke psihopate mogu pod fasadom izgrađene normalnosti živeti decenijama vešto skrivajući svoje nemoralno ponašanje,

⁷ Los Angeles Times (Dec. 9. 2006): „Serial rapist in Phoenix sobs as his victims testify”, From the Associated Press.

mnogobrojne prevare i obmane, bogaćenja i napredovanja (ili pokušaja) na štetu drugih, a kod mnogih prekršajnim i krivičnim postupcima. Iako možete negde pročitati da imaju zvanje koje je u društvu cenjeno, oni zapravo menjaju radna mesta, privatno prebivalište, a vreme uglavnom provode maltretirajući nekoga. Psihopate su vezane za svoje žrtve. I dok okrivljuju moralne ljude za svoje postupke, jedini agresivci biće upravo oni.

Smrtonosna privlačnost

Za mnoge ljude odnos sa psihopatama ide dalje od normalnog, jer mnogi jednostavno ne žele da vide istinu, imaju slepu veru i ignorišu stvarnost. Neki priznaju da iako su suočeni s realnim činjenicama o postojanju ozbiljnog kriminalnog dosijea, još uvijek vole svog psihopatskog partnera, čak i nakon što su se rastali sa njim. Problem je u tome što postoji psihoseksualni problem. Na primer, žene s poremećajima ličnosti koje su opsednute psihopatama, ili je to osoba koja jednostavno ne može priznati istinu, ili ne može da razume realnu situaciju i opasnost, zbog nedovoljno izgrađenog identiteta ili nedostatka samopoštovanja. Može čak biti kombinacija sva tri faktora.

Kao što Hare izveštava, da je bio jednom tip koji je bio izrazit „tražitelj uzoraka”, koji je imao reputaciju privlačenja stalnog priliva ženskih posetilaca, koje su imale upravo taj talenat. On je, prema Hareu, bio „ne baš zgodan ili jedva sposoban za zanimljive razgovore, ali je imao neku andeosku harizmu koja ga je kod žena činila privlačnim”. Jedna je žena primetila da je uvek osećala potrebu da ga „miluje”. Druga je primetila da „želi da ga uzdigne”.

Bez obzira koji tip ličnosti psihopate traže, svako može biti meta. Poput narcisa, psihopata takođe ima arogantan, preziran i pokroviteljski stav. Ali da bude jasno: u početnoj fazi psihopata skriva svoju stvarnu ličnost i prikazuje izmišljeni lik kako bi nekoga uhvatio u zamku. Zato na svako upozorenje da se radi o psihopati, javiće se nepoverenje u loše priče o njemu. „Ali on/ona je tako šarmantan, tako ljubazan, ima lepe manire i pažljiv je roditelj.” Da, tačno. On igra igru sa vama!

Iza fasade normalnosti psihopate kriju se izuzetno zlonamer-
na i manipulativna nastojanja da se žrtve što lakše obrade. To mu
pomaže da ima mnogobrojne veze sa drugim ženama koje može
zloupotrebjavati i iskorišćavati na razne načine.

Iza fasade normalnosti nalazi se prevarant koji „lovi” radi
novca, garderobe, automobila, smeštaja, seksualnog iskorišća-
vanja itd. Što više uspeva da iskoristi i uništi žrtve, to je njegov
ego veći. Osobe koje postanu žrtve zbog toga što nisu mogle da
prepoznaju lice psihopate, bivaju teško emocionalno, fizički i
finansijski uništene. Mnoge od tih ličnosti se nikada ne oporave.

Dok manipulišu vama vi ćete se smejati i uživati u njihovom
društvu, nesvesni da služite njihovoj opakoj svrsi i namerama
koje u realnosti imaju. Bićete opušteni, jer su oni po zanimanju
ili na radnom mestu ono što društvo uvažava i ceni. Oni su
policajci, inspektori, psiholozi, advokati, direktori, doktori, oni
rade za medije ili ugledne kuće. Dok vam samouvereno plasiraju
svoje laži i priče, vi ćete im verovati.

Olako komuniciraju s drugima, znaju kako razgovarati, pri-
čati lažne priče koje zvuče verodostojno koristeći svoj šarm. U
tim pričama oni sebe stavljaju u povoljnu svetlost, dok su drugi
agresori. Oni su dobročinitelji, junaci, spasitelji, brižni i uvek
spremni da pomognu. Oni se okružuju decom glumeći brižne
roditelje u javnosti. Pričaju o veri i religiji. Znaće kako da vam
se prikažu ugodno da biste imali mišljenje o njima kakvo oni
žele da imate.

Psihopate imaju grandioznu strukturu sebe. „Pozvani su na pre-
zrivo i odvratno ponižavanje drugih kako bi se odbranili od zavisti
percipiranog dobra u ljudskim bićima. Odgovaraju na opažene ili
postojeće sposobnosti vezane sa ambivalentnošću i često agresijom.”
(up. Gacon, 1992)

Žene sa histerioničnim poremećajem posebno privlače psihopatski
muškarci čak i kada ih povređuju. Histrionična žena verovatno jako
voli psihopatu. Ona je sposobna da na projektno-introjektivni ciklus
odgovori idealizovanjem psihopatskog karaktera. Njezina potreba

za podrškom i zavisnošću zadovoljava njegovu želju za slobodom
i nezavisnošću. Ona oseća i doživljava druge ili kao „svedavanje” i
prijateljske, ili kao „svezimanje” i neprijateljske.

Psihopate se čak i zaljubljuju u njihov provokativan izgled. Žene sa
histrioničnim ponašanjem se osećaju moćnije ako su povezane sa psi-
hopatom, bez obzira da li zna istinu o njemu ili ono što joj je on rekao.
Neke od tih žena prema mišljenju Maloua imaju „podsvesnu fantaziju
da mogu kontrolisati psihopatskog čoveka”.

„Weekly World News” je 4. jula 1989. godine objavio članak o
kanadskom ubici i psihopati Danielu Gingrasu pod nazivom „Zlo je
ubilo 2, posle toga otišao u šoping za svoj rođendan”. Gingras je tri
puta osuđivan na doživotnu robiju zbog ubistava i silovanja. Za vreme
služenja kazne u zatvoru, uspeo je da ubedi zatvorske službenike da
mu daju jednodnevni uslovni otpust i za to vreme ubio još dvoje ljudi.
Jedna žena iz Kalifornije koja je pročitala ovaj članak, počela je da se
sa njim dopisuje. Na zaprepašćenje službenika koji su radili u zatvoru i
koji su pročitali njeno pismo, preneli su javnosti da je gospođa izjavila
da želi da se uda za njega.

Muškarac psihopata, iako za životnu saputnicu bira „ne baš mnogo
pametnu ženu”, voli se „vezati” za žene iz viših društvenih slojeva.
Zbog toga što one predstavljaju ono što on želi biti.

Kada prepozna žrtvu, spremno će iskoristiti njenu potrebu da
pronađe neku svrhu u životu ili će vešto umeti da iskoristi i u svo-
ju korist okrene njenu samokritiku ili nesigurnost. Kada završi sa
njom, odnosno kada je maksimalno iskoristi, uništiće je emotivno,
finansijski, ubiće njenu ličnost, njeno dostojanstvo, karijeru, kredibilitet
i odbaciti je.

Tamna strana harizme

Psihopate žive mnogo drugačije od ljudi sa savešću. Oni ne naginju
ka emotivnom vezivanju. Nemaju težnju za uspostavljanje emotivnih
veza. Psihopate se ne „pecaju” na emocije na način na koji ostali ljudi

to čine. Ta osobina omogućava im da samouvereno izgovore neke stvari da bi šarmirali druge, ne razmišljajući pritom o negativnim posledicama koje neko može imati.

Psihopate uživaju dok svojim šarmom manipulišu drugima. Šarm u kombinaciji sa nedostatkom samokontrole koju poznajemo kao savest, stvara moćnu formulu za nasilje. Psihopate putem svoje zavodljivosti, obmane i manipulacije zadobijaju poverenje svojih žrtava. Ponašaju se kao grabljivci čije dopadljivo ponašanje i slaba savest krče put za krađu ljudi i institucija. Oni imaju čaroban osmeh i glas koji uliva poverenje. Koristeći svoje društvene veze, obrazovanje i poslovne pozicije u stanju su da finansijski pokradu ljude i institucije bez upotrebe nasilja.

Psihopate na drugačiji način obrađuju emocije. Kod većine ljudi one su regulisane u prednjem delu čeonog režnja. Dr Kil otkrio je da u mozgu psihopate, ova oblast ima neprirodnu reakciju – prednji deo čeonog režnja manje je aktivan. To znači da oni razumeju literarno značenje reči, ali da ne razumeju njihovo emotivno značenje. Znaju tekst, ali ne i muziku. Ta emotivna praznina dozvoljava psihopati da ostane smiren spolja, da ne pokazuje nikakve emocije. To je razlog zbog čega on ostavlja dojam jedne snažne i samouverene osobe. Na primer, ako vidimo da neko na prvi pogled ostavlja utisak pouzdane ličnosti, verovatno ćemo pomisliti da je taj neko uspešan ili siguran u sebe. Ako vidimo da je neko spreman da izvrši napad na nekoga, zbog toga što se ne pridržava njegovog samovoljnog zacrtanog dnevnog reda ili pravila ponašanja, možda ćemo smatrati da je taj neko hrabar, smeo ili čvrst u svojim odlukama.

Poznato je da psihopate imaju razoran uticaj na društvo zbog zločina koje vrše motivisani požudom za primenom sile nad životima i sudbinama drugih. Neverovatno su dobri stratezi kada treba da oduzmu novac ljudima i institucijama, dok manipulišu drugima sa njihovim minimalnim učešćem. Psihopate ne osećaju strah, ali mogu intelektualno pojmiti da je strah izuzetno jako osećanje koje u normalno socijalizovanim ljudima istog momenta može pokrenuti kompletan metabolizam. Zbog toga se neće ustručavati da primene svoju omiljenu strategiju zastrašivanja na svojim žrtvama kako bi ih oslabili. Ako psihopate nekoga unajme za „napad” zapravo i ne vide njih lično, već

svoje poslušnike koje nemilosrdno zoupotrebljavaju i šalju na svoje žrtve. Kada smatraju da su njihove žrtve dovoljno oslabljene, konačno im prilaze, krše njihov otpor i počinju sa zlostavljanjem i eksploatacijom.

Za vreme napada njihovih poslušnika na izabrane ljude, psihopate su u stanju da pored svojih žrtava hladnokrvno prolaze, ne ostavljajući ni najmanju sumnju da upravo oni stoje iza nasilja i napada određene grupe ljudi koje su zapravo oni angažovali i poslali na njih.

Zbog požude za primenom sile nad životima i sudbinama drugih, psihopate ostavljaju trag uništenih karijera, izgubljenih nada, ljudske patnje, novčane štete, razorenih porodica i izgubljenih života. Iako im je način prevare prefinjen, šarm u kombinaciji sa nedostatkom samokontrole uz nagone, koji su primitivni kao kod ulične zveri, mogu biti pogubna kombinacija za svaku žrtvu koju uhvate u svoju mrežu obmane, prevare i manipulacije.

Pejton je upoznala Džejmsa dok je bio u braku sa Sarom, koja je sa njim bila trudna. Džejms je važio za čoveka koji se bavi prevarama, neko ko je bio u svetu kriminala. Za to su znale i Sara i Pejton, ali im to nije smetalo. Nisu bile u stanju da vide opasnost. Naprotiv! Osećale su se poželjno i zaštićeno. Preko svog šarma Džejms je uspešno manipulisao ženama, čak i kada mu je pretela kazna zatvorom zbog naručenog ubistva poslovnog saradnika.

„Moram da odem na neko vreme dok se situacija ne smiri. Ne mogu biti bez tebe”, obraćao se Džejms Pejton sa kojom je imao avanturu dok mu je žena bila trudna. Džejms i Pejton tražili su zemlju koja ne predaje osumnjičene Americi, kako on ne bi mogao da bude uhapšen za svoje zločine. Nakon što mu je Pejton izjavila da ga voli, on joj je odgovorio: „Uradiću sve da uspemo. Hajde da se venčamo. Sve ću ti obezbediti. Venčaćemo se na jahti na Karibima [...]”. Razgovarali su o novim imenima koja će uzeti. Pejton je „zagrizla mamac”, planirajući potpuno novi život u inostranstvu.

Ne samo da je Pejton bila spremna da ga prati, već i Sara Kreveling kojom je Džejms uspešno svojom zavodljivošću

izmanipulisao, navodeći je da organizuje prevare u njegovoj kompaniji.

Nakon što je ubijen Džejmsov poslovni saradnik, detektivi su se uključili u slučaj ubistva Daga Karlajta. Ne samo da su otkrili da je Džejms naručio njegovo ubistvo, već su otkrili, prateći njegove razgovore, da želi na isti način da se reši i svoje trudne supruge Sare koja je znala sve o njegovim prevarama. Za Džejmsa je bilo rizično da je ostavi u životu, jer je ona znala mnogo o njemu, dok je on planirao da je ostavi i otputuje sa svojom novom žrtvom.

Tridesetdvo godišnji Džejms je osuđen na dvostruku doživotnu robiju zbog naručenog ubistva svog poslovnog saradnika Daga Karlajta.

Nakon svega što je Džejms uradio, poznanici su ga opisali kao nekoga ko je neodoljivo šarmantan, nekoga ko je odavao sigurnost i samouverenost, ko je sa ljudima olako razgovarao i ko je izgledao kao izuzetno uspešan.⁸

Među ljudima ima mnogo psihopata, dijagnostikovanih i nedijagnostikovanih. Ali ne čine oni svi ubistva. Po čemu se razlikuju oni koji ubijaju? Ko se od njih smatra najhladnokrvnijim?

Skala postoji da bi se izmerili različiti nivoi zla. Ona meri običan motiv, metod i zlobnost. Što je zločin gnusniji, to zločinac dobija veći broj. Ovu skalu stvorio je dr Majkl Stoun, forenzički psihijatar na kolumbijskom univerzitetu u Njujorku. Skala vodi kroz mutne vode nasilnog zločina. Dr Majkl Stoun je analizirao psihopate na sledeći način:

- Da li zločinac potiče iz rasute porodice?
- Da li ima predispoziciju za mentalno oboljenje?
- Kakav mu je karakter?

Džejms je zauzeo visoko mesto na ovoj skali. „Nema sumnje, radi se o psihopati”, izjavili su nadležni koji su bili angažovani za ovaj slučaj.

⁸ Krem2: „Ex-wife of alleged murder for hire mastermind testifies”, 11. 2. 2016.

Baroni prevara i obmana

Mnoge psihopate ceo svoj život provedu na slobodi odajući utisak osoba koje prilično dobro funkcionišu. Neki od njih su uspešni u svojim profesijama koje obavljaju (mogu se naći u svakoj) i uspevaju da žive bez kršenja krivičnog zakona ili makar bez toga da ih uhapsu i osude. Njihova inteligencija, porodica iz koje potiču, socijalne veštine i okolnosti omogućavaju im da izgrade fasadu normalnosti i da dobiju ono što žele bez imalo rizika da će biti uhvaćeni i kažnjeni. To je razlog zbog čega za njima ostaju mnoga slomljena srca, uništene karijere i uništeni ljudi, dok se oni probijaju kroz društvo vođeni nemilosrdnom potrebom da se „izraze”.

Bezbroj primera postoji koji govore o izigranim i prevarenim ljudima. Psihopata će sve što može iskoristiti da bi se predstavio u pozitivnom svetlu, samo da bi zadovoljio svoju potrebu ili interes, a to je da izmanipuliše drugima i da nemilosrdno i bez kajanja otme tuđe. Možda će imati dobru reklamu na internetu ili na društvenim mrežama ili na nekim tuđim sajtovima. Može se u veoma pozitivnom svetlu (obično lažnom) pojaviti u medijima, na televiziji ili u novinama.

Nažalost ni članovi njihove porodice nisu pošteđeni nasilnog ponašanja. Gotovo smo svakodnevno svedoci agresivnog ponašanja od strane psihopata, kako kod nas tako i u svetu. Nažalost, u nekim slučajevima i sa smrtnim ishodom.

Primera koji govore u prilog ovome ima bezbroj. Slučaj koji se dogodio u Njujorku upravo govori o identifikovanom psihopati po imenu Karlos. On je jedno veče pozvao policiju govoreći nerazgovetno i kroz plač, da ga je jedan automobil u vožnji izgurao sa puta, dok je bio sa suprugom i da je pucao u njih iz pištolja. Njegova supruga Pegi je preminula na licu mesta, jer je bila upucana u glavu. Detektivi i forenzičari preuzimaju slučaj zbog ubistva Karlosove supruge.

U to vreme u Americi su bile česte otmice automobila, tako da je Karlos dao izjavu da ih je neki Latinoamerikanac izgurao sa puta i upucao, da se verovatno uplašio i pobeo. Nastavio je kroz plač da govori: „Trebao sam da zaštitim svoju ženu. Ja sam kriv što mu nisam oteo pištolj”.

Detektivi otkrivaju da Karlos nije bio običan kancelarijski advokat koji je branio privrednike. Naprotiv, branio je neke veoma sumnjive tipove. Klijenti su mu bili dileri droge, nasilnici i lopovi. Neki od njih nisu bili sasvim zadovoljni njegovom uslugom.

Karlos je imao poslovnog partnera sa kojim je raskinuo saradnju. Njegov poslovni saradnik je tvrdio da je bilo bolje za obojicu da rade samostalno. Ali da su ostali u kontaktu i da su razgovarali o nekim slučajevima. Takođe, naveo je da je bio jedan klijent po imenu Elio Kruz koji je počinio ubistvo usred bela dana sa mnoštvom svedoka i da se Karlos borio svim silama da ga oslobodi optužbi.

„Kruz je bio Karlosov klijent optužen za ubistvo ljubavnika svoje žene. To se dogodilo u njujorškom metrou usred bela dana. Potražio je Karlosa i platio mu veliku svotu novca. Ipak, osuđen je na kaznu zatvora od 25 godina do doživotne robije.”

Detektivi su posumnjali da je možda Elio Kruz iz osвете pokušao da ih ubije. Ubrzo otkrivaju da je Karlos pre tri meseca ostao bez licence zbog prisvajanja klijentovog novca za kauciju, zloupotrebe uplate i podnošenja lažnih pravnih argumenata.

Jedan od detektiva koji je radio na slučaju izjavio je: „Karlos to nije pominjao, a i njegov bivši partner nas je lagao. Njih dvojica nešto kriju. Sumnjam da je to bila otmica automobila, nego nešto lično”.

Odlučili su da se obrate Karlosu.

„Nikada nam niste rekli da ste izgubili licencu i da nekoliko klijenata, uključujući Elija Kruza, hoće da vas ubije.”

Izjavio je Karlos: „Momci, cenim vašu predanost, ali ja sam advokat starog kova. Odbor tvrdi da prisvajam novac, ali to je potpuna besmislica. Ja samo naplaćujem po ročištu, umesto na sat, kao velike kompanije. Naplatom na sat možete ukrasti milione. To je jedna od optužbi? Znae šta? U pravu ste. Kriv sam po svim tačkama optužbe. Znae li zašto? Jer sam izgubio. Izgubio sam volju da branim sve te ološe. Više me ne zanimaju. Znae li šta me zanima? Nafta iz Venecuele. Uložio sam u naftu i mesečno dobijam 20.000 dolara, a da ni prstom ne mrdnem. E, to je zabava”.

To je za detektive bila nova informacija. Pomislili su da je napad na Karlosa i njegovu suprugu bila pretnja kako bi se neko domogao Karlosovih para.

Vratili su se u kancelariju, ali ih je tamo dočekaio Olivio koji je želeo nešto važno da saopšti detektivima. Rekao im je: „Moja deca su vršnjaci sa Karlosovim srednjim i najmlađim detetom. A kada se deca druže, i roditelji se zbliže, osim ako su neki nemoralni, što Karlos i Pegi nisu bili. Moja žena i ja ih jako volimo. Družimo se bar dvanaest godina. Dovoljno da nam se povere. Zapravo, poverio nam se Karlos. On je zaista voleo Pegi. Obožavao ju je i tretirao kao kraljicu. Ali bio je u vezi sa jednom devojkom iz Portorika deset godina. On je to zvao mala i velika kuća. Govorio je da Latinoamerikanci imaju dve žene, jednu za brak i porodicu, a ljubavnicu za seksualno zadovoljstvo. Ona živi u Čikagu i dolazi u Njujork zbog posla... nešto u vezi mode... Ona je veoma atraktivna, poslovna i bogata, savršena za Karlosa. Iako je Karlos rekao da su raskinuli pre godinu dana, nisam mu poverovao. Zove se Lizi Karera”.

Svedok Olivio je bio ubeđen da je Karlos voleo svoju suprugu i svoje troje dece. Tvrdio je da je Karlos bio brižan otac i suprug pun ljubavi. Slučaj je prijavio policiji misleći da je Karlosovu suprugu ubila njegova ljubavnica ili njen suprug iz ljubomore.

Lizi Karera je bila udata, majka jednog deteta. Ipak, nakon razgovora sa njom i detaljne provere, detektivi su odbacili svaku mogućnost da je ona umešana u ubistvo Karlosove supruge, kao i njen suprug.

Istraga se nastavlja. Detektivi su dali nalog da se pretraži jezero koje se nalazilo u blizini nesreće. Šansa da se iz toga nešto sazna bila je minimalna, ali možda je ubica bacio pištolj u jezero.

„Mislim da se niko nije stvarno nadao da ćemo nešto pronaći. Na iznenađenje svih, ronoci su pronašli pištolj u jezeru. Nekada davno, moj mentor mi je rekao da kada se osećaš izgubljeno, verovatno jesi izgubljen, jer ti je prvi korak bio pogrešan. Naš prvi korak je bio to što smo poverovali Karlosu”, izjavio je detektiv.

Jedinica za privredni kriminal došla je da proveri sve Karlosove račune. Na osnovu bankovnih izvoda otkriveno je da je imao

svega 5 dolara na dva računa. Nije imao ništa više. Iznajmio je kuću u kojoj je živio i auto koji je vozio. Policija je zaključila da je Karlos potpuno bankrotirao. S druge strane, mesečna suma koju su Karlos i Pegi koristili bila je neverovatno visoka. Računi u restoranima, putovanja u inostranstvo, skupa garderoba, pet spavaćih soba, pet automobila. Da li su to posedovali oni ili banka? Imali su velike hipoteke i kredite, a kreditne kartice su istekle, otkazane i preusmerene na agencije za refinansiranje. Otkrili su da je Karlos lagao u vezi novca koji je ulagao u venezuelansku naftu. Ukratko, Karlos nije imao ni dinara.

Detektivi su otkrili da je malo pre Pegine smrti Karlos toliko povećao svotu na njenoj polisi životnog osiguranja da je došao do premije od 900.000 dolara u slučaju njene smrti.

Kada su detektivi sa tim informacijama otišli da porazgovaraju sa Karlosom, sin koji je otvorio vrata rekao je da se otac ne oseća dobro i da je depresivan. Karlos je ležao na krevetu sa maramicom u ruci.

„Došli ste u pravi čas. Pretpostavljam da vam nijedan trag nije bio dobar. Ko će izvući deblji kraj? Muž. Dežurni krivac. A motiv? Veoma jednostavno – novac. Vidite par je živio daleko iznad svojih mogućnosti. Da ne pominjemo ženinu polisu osiguranja na 900.000 dolara. Eto motiva. Pronašli su i oružje, ali nisu mogli da ga povežu sa mužem pa su rešili da ga malo prodramaju u nadi da će reći neku glupost. Ali problem je u tome što muž nije glup. Čak je veoma pametan.” Karlos je počeo da se smeje cinično: „Kako vam se čini ova završna reč, gospodo?”

„Misliš da si sve smislio? Ali pogrešio si u jednoj stvari. Nisi toliko pametan. Vrat ćemo se i izvući te pred porodicom napolje, onim što je od nje ostalo”, odgovorio je detektiv.

Ljudi koji su radili na slučaju Peginog ubistva pitali su se da li je moguće da je advokat bez licence počinio savršen zločin, jer nisu mogli da pronađu potrebne dokaze. Ali pred sam Božić policija dobija poklon koji će jednom zasvagda razotkriti ubicu. Mediji su saznali da je pronađen pištolj Valter PPK. Dobra strana medijske pažnje bila je ta što se javio svedok Marko Gazola koji je izjavio: „Pre nego što su se uselili u moju kuću u kojoj sada stanuju, živeli su u kući mog ujaka. Trebalo je da je ostave urednu, ali kada sam ja stigao tamo, još su se pakovali.

Video sam kovertu na kaminu u kojoj je bio pištolj Valter PPK. Ja sam kolekcionar pištolja pa se razumem u to. Karlos je rekao da je taj pištolj poklon od klijenta”.

Oružje kojim je počinio ubistvo identifikovao je nezavisni svedok, nepristrasan koji nema motiva da govori neistinu. Dok su pokušavali da sklope celu sliku događaja, detektivi su pitali doktora da li je Karlos mogao povrediti sam sebe. Povreda je naneta pucnjem sa male udaljenosti u slabinski deo abdomena u kome nema vitalnih organa. Forenzički izveštaj nakon istrage unutrašnjosti automobila takođe ukazuje na Karlosa kao počiniooca. Nema tragova borbe na život i smrt. Ništa nije poremećeno. Ne samo da na zadnjem sedištu nije bilo krvi, već se tamo nalazio kaput u čijem džepu je bila plastična kesa. Na dnu kese su bile stotine čestica baruta, što znači da je u njoj držan pištolj.

Policajci sa dokazima odlaze kod javnog tužioca.

„Krv nađena u automobilu pripadala je žrtvi i Karlosu. Patolog kaže: ‘ako želite sami da se upucate i preživite, najbolje je da pucate u slabinu’. A ovaj tip se pojavljuje u bolnici nakon borbe na zadnjem sedištu, a ni frizura mu se nije pokvarila. Karlos je bankrotirao, imao je gomilu dugova i trebao mu je novac od osiguranja. Povrh svega, možemo ga povezati sa oružjem. A tek motiv da zameni ženu ljubavnicom? Šta misliš, šefice?”

Obnuć se polako zatvarao oko Karlosa i konačno ga hapse u njegovom domu zbog ubistva supruge Pegi. Nakon dve godine opsežne istrage i skoro dve godine nakon Pegine smrti, tužilac predstavlja Karlosa kao čoveka mračne prirode, koji više nije mogao da zarađuje i koji je odlučio da žrtvuje život svoje supruge Pegi zarad novca.

Javnost je ostala u šoku. Koliko je Karlos uspeo da prevari i obmane svakoga ko ga je poznao.

„Ali, kako? Karlos je voleo svoju ženu! Pegi Olivo je imala savršen život. Dom, decu i muža punog ljubavi i bogatstvo. Kako je moguće da je varao? Ophodio se prema njoj kao prema kraljici.”

Psihopate, poput Karlosa, koriste svoj šarm, porodične veze i društvene manire kako bi zadobili poverenje drugih. Koriste široko rasprostranjen stav da je određeni soj ljudi pouzdan zbog svoje socijalne

i profesionalne reputacije. Neretko koriste svoju porodicu izigravajući brižnog roditelja i supružnika punog ljubavi. Nažalost, ispod ove fasade normalnosti može da se krije osoba sa mračim umom koja se zbog svoje udobnosti ne strepi ni od čega.

Istina je da je Karlos ubio svoju suprugu zbog novca. Istina je i to da je Karlos dugo planirao savršeno ubistvo. U uvodnoj reči, tužilac je tvrdio da je Karlos verovao da je sposoban da isplanira i poćini savršeno ubistvo.

„Kao advokat odbrane, on smišlja plan za savršeno ubistvo. Prvo, romantićna večera. Potom skreće sa puta dok njegova supruga spava, a kaže da su ga nasilnici izgurali sa njega. Puca u Pegi, pa u sebe. Vozeći do bolnice, izigrava ucveljenog supruga: treba mi pomoć. Zašto samo stojite? Moja žena je upucana!”

Porota je zasedala osam sati i donela presudu da je optuženi Karlos kriv. Osuđen je na kaznu zatvora od 25 godina do doćivotne robije.

Karlos je zauzeo visoko mesto na listi provere za psihopatiju.⁹

Uvek je bio takav

Psihopata živi pod fasadom normalnosti. On ima kuću i porodicu koja je njegov pouzdan izvor podrške, baza sigurnosti iz koje može da sprovodi svoje planove u delo. Njegova porodica obićno zna šta se dešava. Njegova supruga ili majka iako pate, one često osećaju da moraju ćuvati integritet njihovog doma. Najćešće je njegova izabranica ubedena da će se njen suprug promeniti ako se više bude trudila ili jednostavno saćekala da ga takvo ponašanje proće. Istovremeno, pojaćava se njen osećaj krivice i ona poćinje sebe da krivi za neuspeh braka. Kada je suprug ignoriše, zlostavlja ili vara, ona sebi govori: „Moram se više truditi, uložiti više energije u vezu i da se o suprugu brinem bolje nego što bi ijedna druga žena uradila. I tada će on shvatiti koliko mu znaćim. Ophodiće se prema meni s ljubavlju”. Žena odbija da prizna sebi bolnu istinu da je njen suprug monstnum. Umesto toga okrivieće

9 Gothamist: „Lawyer Charged With Wife's”, 2006 Murder. Dec 22, 2007.

sebe. Potrudieće se da bude supruga onakva kakvu on želi. Upravo zbog bolne istine, ralnosti koja je neprihvatljiva, njegova supruga će izvnuti stvarnost tako da se ona uklapa u njenu ideju onoga što bi zaista trebalo da bude. Na taj naćin ona postaje imuna na istinu, integritet doma ostaje saćuvan, a fasada normalnosti ostaje nedirnuta.

S druge strane je njen suprug psihopata koji ne može zamisliti da život provede samo sa jednom osobom. On nema emocije, empatiju, savest, osećaj krivice i kajanja, ali mu je bitno da se pred drugima prikaže kako živi normalnim životom. Njegova sopstvena slika će zahtevati da drugi ljudi vide njegov ljubavni objekat na idealizovanom putu ka tom cilju. Za psihopatu to je osoba koju je „kupio” za sebe i za svoje potrebe. Obićno su to pojedinci koji imaju nizak stepen samopoštovanja. Osobe koje su emocionalno labilne, sa nedovoljno izgrađenim lićnim identitetom i koje imaju jak osećaj da moraju od nekoga zavisiti. Psihopatama nije teško da iskoriste lićnosti koje se osećaju fizićki ili psihićki neadekvatnim i koje imaju potrebu da ostanu u vezi bez obzira na to koliko pate. Njegova porodica je njegova snaga, njegova fasada normalnosti iza koje se krije njegova psihopatska lićnost. Njegova „srećna porodica” je mirna luka iz koje on kreće u brodolom.

Neke psihopate su i same vešte da kroz život prolaze bez previše lićnih neugodnosti. Uspešno se prilagoćavaju društvu, školuju se i stieću diplome razlićitih profesija kako bi se domogli statusa i moći.

Ukoliko dolaze iz visokih društvениh slojeva ili ako imaju visoku inteligenciju, imaju mogućnost da postanu uspešni i moćni i bez uplitanja u kriminal ili uspevaju da ne bude uhvaćen. Ćak i oni koji doćive da ih uhvate i kazne za izvršena zlodela, obićno za svoje neprilike okrivljuju sistem, druge ljude i sudbinu, ukratko sve i svakoga osim sebe samih.

Međutim, stvar je u tome što je struktura psihopatske lićnosti takva da drugima stvara probleme. Psihopati je prirodna uloga zloćinca. On može lako da žrtvuje sreću svoje porodice kada se radi o njegovim potrebama, kao što su situacije u kojima je reć o novcu ili izopaćenim seksualnim zadovoljstvima. Nakon poćinjenog krivićnog dela, njegovi prijatelji i poznanici obićno ostaju u šoku: „A šta ga je navelo da to uradi?” Odgovor je veoma jednostavan – uvek je bio takav.